

Με μια παρέα παιδιών στο μετρό

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Μια παρέα παιδιών έγινε μάρτυρας ενός περιστατικού: ένα παλικάρι, γύρω στις 30, μπήκε στο μετρό και άρχισε να ζητά χρήματα για λόγους υγείας. Πέρασε και από έναν ιερέα που ήταν επιβάτης. Αυτός του έδωσε ένα συμβολικό ποσό και το παλικάρι νευρίασε, αρχίζοντας να βρίζει τον ιερέα, ότι είναι ανάλγητος στον ανθρώπινο πόνο. Ο ιερέας δεν απάντησε. Όταν το τρένο σταμάτησε στην στάση, ο νεαρός πήγε να βγει. Τότε ο ιερέας του είπε: “Να είσαι αληθινός”. Το παλικάρι κοντοστάθηκε, ξαναγύρισε στο τρένο και είπε στον ιερέα, προς μεγάλη έκπληξη των παιδιών: “Πάτερ, δεν έχω πρόβλημα υγείας. Είμαι χρήστης ηρωΐνης. Με τσάκισε το ότι μου είπες να είμαι αληθινός. Τι να κάνω;”. Και ο ιερέας του απάντησε: “να έρθεις στον ναό να μιλήσουμε. Ποτέ δεν είναι αργά”. Και το παλικάρι, αφού είπε “ευχαριστώ”, χαιρέτισε τον παπά με τον αγκώνα, όπως γίνεται στην εποχή του κορωνοϊού, και έφυγε.

Τα παιδιά ρώτησαν αμέσως μετά τον ιερέα γιατί φέρθηκε έτσι. Εκείνος τους ρώτησε με τη σειρά του τι περιμένουν γενικά από την Εκκλησία. Άκουσε την συνηθισμένη απάντηση: να στηρίζει με χρήματα όσους έχουν ανάγκη. “Όσους έχουν ή όσους δηλώνουν πως έχουν;”, ρώτησε πάλι ο ιερέας. “Όσους είναι αληθινούς”, απάντησαν τα παιδιά.

Στην λίγη ώρα που απέμεινε μέχρι ο ιερέας και τα παιδιά να κατεβούν από το μετρό, η συζήτηση προχώρησε. Τα παιδιά, φεύγοντας, κατάλαβαν ότι η πίστη δεν είναι ικανοποίηση κάθε επιθυμίας μας, για να μην στενοχωριόμαστε. Ο Θεός προνοεί για εμάς και μας δίνει ό,τι έχουμε πραγματική ανάγκη. Πόσο αληθινός όμως είμαστε σ’ αυτά που ζητούμε; Ποια καρδιά έχουμε όταν θέλουμε κάτι; Αυτή της αγάπης και της αλήθειας ή αυτή του συμφέροντος και της ικανοποίησης της επιθυμίας μας με κάθε τρόπο, ακόμη και με το ψέμα;

Η αγάπη του Θεού λειτουργεί και παιδαγωγικά, κάποτε και με φαινομενική σκληρότητα. Οριοθετεί την πορεία της ζωής μας με μέτρα που δεν είναι πάντοτε ευχάριστα. Ζητά μία προσαρμογή από την πλευρά μας, που ξεκινά από την ταπείνωση να αφήνουμε σε Εκείνον τον τελευταίο λόγο. Δεν μας απαγορεύει να ζητάμε, όπως ακριβώς ο πατέρας ακούει όλα τα αιτήματα των παιδιών του. Μόνο που περιμένει από εμάς μία σταδιακή ωρίμαση. Να αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε τι είναι αληθινό και τι όχι. Τι εξαρτάται από εμάς και τι όχι. Τελικά, ποιος είναι ο αληθινός εαυτός μας, και αυτό φαίνεται από το τι ζητάμε ως στόχο που ξεπερνά το πρόσκαιρο.

Τα παιδιά ρώτησαν τον ιερέα αν αισθάνθηκε δυσφορία, ακούγοντας το παλικάρι να βρίζει. Ο ιερέας απάντησε ότι μέσα του ένιωσε μία αγωνία, κατά πόσον η στάση του σκανδάλισε τους πολλούς, όμως ήταν αποφασισμένος να μην δώσει στον χρήστη χρήματα που θα τον έριχναν περισσότερο στο πάθος του. Δεν θέλησε να τον

εξουθενώσει. Δεν μπορούσε όμως και να μην του πει έναν λόγο. Τον φώτισε ο Θεός; Η απάντηση θα δινόταν από τα παιδιά τα ίδια.

Ένα από αυτά ήξερε τον ιερέα. Λίγες ημέρες αργότερα, πέρασε από τον ναό και τον ρώτησε για το παλικάρι. Ο ιερέας είπε ότι δεν είχε φανεί ακόμη και ίσως δεν θα ερχόταν ποτέ. Όμως η πόρτα της εκκλησίας παρέμενε ανοιχτή, κι εκείνος ένωθε και για το παλικάρι και για κάθε άνθρωπο στην ψυχή του το ρήμα του ευαγγελίου: “σπλαχνίστηκε”.

[themistoklismourtzanos.blogspot.com](https://bit.ly/3g5Pzfb)

<https://bit.ly/3g5Pzfb>